

Et mareridt:

Punk'en holdt i går sit indtog i Nørhalne

**Landbetjenten
måtte hæve stem-
men flere gange,
da det kom til
uroligheder ved
Slåbrock Bands
ankomst til sognet**

Det 20. århundrede er for alvor kommet til Nørhalne! I går oplevede vort lille sogn det besynderlige fænomen, der hedder Punk — et fænomen, som længe har stået uklart for egnens beboere, uanset tilhørende fremmede og bysbørn, der arbejder i den fjerne hovedstad, længe har vidst at fortælle hårrejsende beretninger derom.

Med undren har man hørt om disse unge mennesker, der på ren, indisk fakir-manér jager sikkerhedsnåle gennem kinder og ørenflapper, og de heldige i vort sogn, som ejer et krystalapparat, har kunnet berette, at selve lyden af Punk er langt mere rædselsvækkende end synet.

I går kom så et særegent ensemble ved navn Slåbrock Band til byen. Allerede ude ved byskiltet var en stor menneskemængde forsamlet. Man så bl. a. flere sognerådsmedlemmer med fruer samt slagtermester Bugerschnitzel, der jo nu har tid at forlade sin butik, al den stund, hans varer er blevet horribelt dyre. Desuden var byens to faste arbejdsløse på benene trods det ukristelige tidlige tidspunkt.

Slåbrock Band, der tæller seks medlemmer, marcherede ned gennem hovedgaden mod Kirkepladsen og fik samtlige byens beboere frem i døre og vinduer — selv patienterne hos tandlæge Sküll sås i vejsiden med serviet og vattamponer — uanset de forlængst havde bestilt bor — og de så i vor medarbejders øjne egentlig mere Punk-agtige ud end det omtalte ensemble.

Sandt at sige, så svarede slåbrockernes udseende ikke ganske til det indtryk, man i Nørhalne havde dannet sig af Punk. Tværtimod at bære sikkerhedsnåle og andre torturin-

strumenter, så var disse galninge iklædt sutsko, lasede benklæder, daglejerhuer, kitler og sågar kvindetøj — men adspurgte svarede de, at de repræsenterede en særlig sekt inden for Punk, kaldet »Provins-Punk«.

Det var tydeligt og klart, at de unge mennesker fandt morskab i denne adfærd, mens det kneb en del for især de ældre blandt vore borgere — der med nogen ret fandt, at slåbrockkerne simpelt hen var klædt præcis som de selv. Og det blev opfattet som en grov uartighed.

På torvet havde snedkermester Olsen opstillet en tribune, hvorfra Slåbrock Band via et teknisk sammensurium af instrumenter, drevet pr. elektricitet, gav en del numre til bedste. Det skulle være en reklame for koncerten samme aften i forsamlingshuset.

Selv i vor medarbejders øvede øren var der ikke meget, der lød som musik. Tværtom væltede en infernalsk larmen

og larmenten ud over den skønne plads foran kirken, hvor ellers kun Guds ord runger, når pastor Paulusen på visse søndage giver sin voluminøse røst frit løb.

Retfærdigvis skal nævnes, at en del yngre dagdrivere tilsyneladende fandt behag i udfoldelserne. Nogle var kommet tilrejsende helt fra Vester Hasing med dagvognen, og det gav anledning til en mindre kontravers mellem disse samt vore egne unge — som vi kender det fra den årlige fodboldkamp. Landbetjent Madsen måtte i flere tilfælde hæve stemmen, og syv unge måtte i proprietær Jørgensens automobil køres til infirmeriet i Aalborg og behandles for afrevne ekstremiteter.

De seks slåbrocker oplyste

over for vor medarbejder, at de er:

Kjeld Torbjørn, der uden nævneværdig sangstemme reverender talt vræler trommehinderne ud på folk — og desforuden må drages til ansvar for de smædetekster, han selv synger. Alex Gullach, der på en nærmest aparte måde vrider og flår i strengene på én af disse nymodens elektrificerede guitarer. Knud Møller, en arbejds-

sky, ung mand med langt, uglejlet hår og en Hardanger-violin, som han behandler på en næsten blasfemisk måde. Ole Hald, der slår løs på en spansk guitar og bærer et udseende til skue, der her i sognet ville bringe ham lige lukket i asylet. Hans Pedersen, der så nogenlunde formår at spille på pauker, men som på en frastøgende måde udnytter sin anseelige fedme til økonomisk vin-

ding. Endelig Morten Jensen en basspiller, der bestemt så ud til at være overordentligt påvirket af dette fra Orienten stammende opium, som man vist døjer meget med i landets store byer.

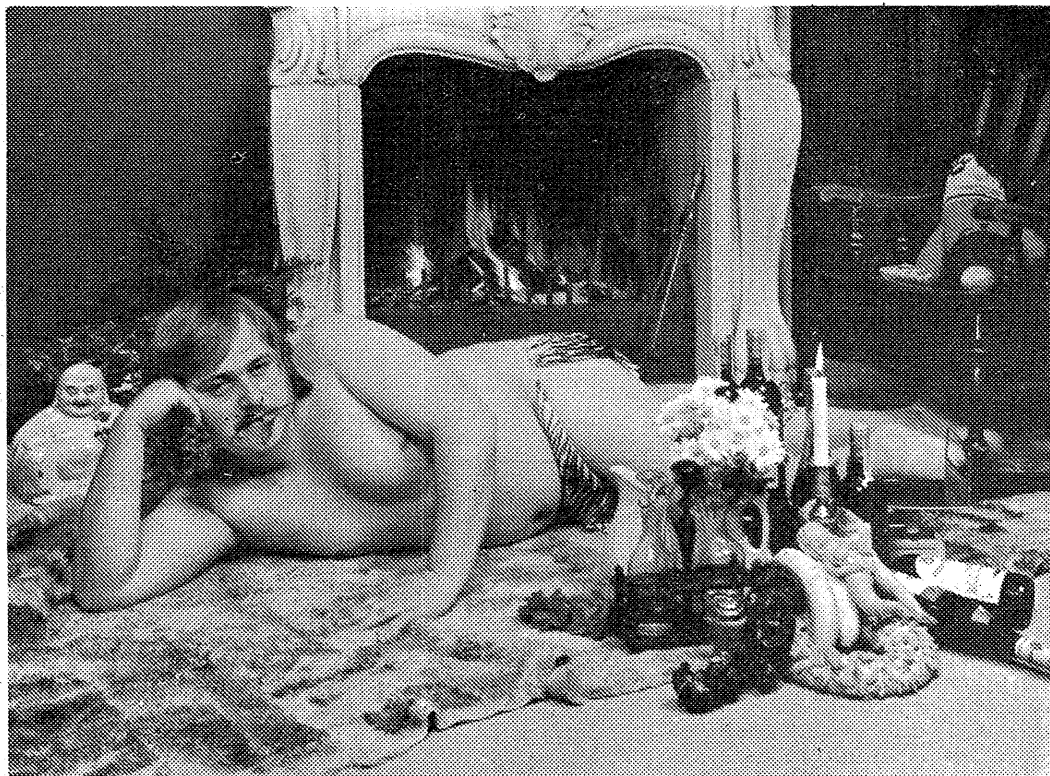
Et ubehageligt selskab, som vor by ikke hurtigt nok kan blive fri for.

Læs i øvrigt anmeldelsen af koncerten i forsamlingshuset på side 2. asger-p

Her ses det ubehagelige ensemble, Slåbrock Band, ved ankomsten til Nørhalne, hvor de iførte sig en klædedragt, der tydeligt gør grin med byens borgere. Fra venstre er det Kjeld Torbjørn (sanger og komponist), Alex Gullach (guitarist), Morten Jensen (bassist), Hans Pedersen (trommeslager), Knud Møller (violinist) og Ole Hald (guitarist).

Nørhalne-dreng folde-ud-mand

Her ses bødker Pedersens søn, Hans, i den attitude, der vil bringe ham på alles læber som folde-ud-mand i det københavnske blad Ugens Rapport

(Fra vor udsendte medarbejder).

Kjøbenhavn — privat: Vor bys borgere har grund til at være stolte. Efter i dag vil Nørhalnes navn være på hele den danske befolknings læber. Et af vore bysbørn er nemlig i dag blevet valgt som folde-ud-mand i det ansete og litterære tidsskrift Ugens Rapport, som udgives her i København.

Det drejer sig om den unge Hans Pedersen, søn af bødker Pedersen, Havrealle 16. Han rejste i fjor til hovedstaden for at studere teologi ved det der-værende universitet, men da familien hjemme i Nørhalne kun har små midler og dårligt kunne hjælpe drengen til den daglige kost, bestemte Hans sig prisværdigt for selv at hjælpe til.

Til alt held er han i besiddelse af netop den særegne skønhed, der er så karakteristisk for de unge karle i Nørhalne Sogn — ikke en af disse sygeligt magre personer med betændte øjne, som man i disse tider ofte ser vandrende formålsløst rundt i de inderste gyder i hovedstaden og på Christianshavn.

Hans Pedersen besluttede sig altså til at udnytte sine legemlige attributer i økonomisk øjemed og henvendte sig til ovennævnte blad samt et konkurrerende organ ved navn Ekstra Bladet. I første omgang ønskede ingen af bladene at portrættere ham, idet man på traditionel vis kun benyttede radmagre kvinder, af den meget lidt moderlige og frodige type. Desuden mente man, at Hans Pedersen var udelukket, fordi bladets læsere ikke gad folde ud så mange gange.

Men uanset disse frækheder, som man i øvrigt dagligt må tåle, hvis man bevæger sig fra provinsen til hovedstaden, så gav vort bysbarn ikke op. Stædigt stod han hver morgen på redaktørens trappesten — og til sidst gav det resultat.

I dag kan denne prægtige repræsentant for vor by ses i al sin væld på bladets illustrerede midtersider — og mon ikke alle kan være enige om, at ligheden med helten Tarzan som vi kender fra de levende billeder der af og til vises i forsamlingshuset er slående.

H. H.